

Bús Ilona
Húsvéti tojás

Valamikor nagyon régen egymás tőszomszédságában lakott egy nagyon szegény és egy nagyon gazdag asszony. Húsvét előtt a nagyon gazdag konyhájában sült a rétes, kelt a fánk. A sok jó illat csak úgy áradt a szegény udvarába; ott játszottak a gyerekei. Egyszerre csak a legidősebb, a hatéves Rozika így szólt:

- Édesanyám! Minálunk miért nem sült valami a kemencében?

– Nincsen tojásom, amivel kalácsot vagy fánkot süthetnék.

– Kérek én a szomszédban, van ott annyi kacska, liba, tyúk, hogy ellepik az udvart, tojnak azok eleget. – mondta a kislány.

– Vigyázz, még rád uszítják a kutyát és megharap...! – intette az anyja, de Rozika nem ijedt meg a harapós kutyától és kiskosarával átment a szomszédba. Alig lépett az udvarba, már messziről rákiáltott a gazdag asszony:

- Mit akarsz itt?

Rozika illedelmesen köszönt és így szólt: - Csak pár tojást szeretnék kérni, hogy édesanyám kalácsot süthessen az ünnepre.

– To-já-ááá-st!?! – húzta a szót a gazdag – drága kukoricán, árpán neveltem a tyúkjaimat, nem osztogatom én a tojást senkinek se, magamnak kell mind! Menj a rétre, kérj a madaraktól, azok talán adnak...! – szólt és becsapta a gyerek orra előtt az ajtót.

Rozika egy percig szótlánul állt, majd hirtelen felvidulva a rétre futott. Virágillat, madárcsicsergés fogadta a kislányt. A nap melegen simogatta arcocskáját, színes pillangók röppentek elé, a tavaszi szellő, a futó felhő, valamennyien mintha csak kérdezték volna. „Mit kívánsz, Rozika?” A kislány megérezte a szíves fogadtatást és lelkendezve mondta.

– Kedves madárcsókák, ünnepre készülődünk, sok testvérem van, de egy csepp kalácsot sem tud sütni édesanyám, mert egyetlen tojásunk sincsen. Kértem a gazdag szomszédasszonytól, de az nem adott, hozzátok jöttem hát. Kérlek szépen benneteket, adjatok nekünk pár tojást! - Kosárcsókáját egy bokor alá tette. – Holnap érte jövök, jó? – kérdezte kedvesen és hazaszaladt.

A madarak összedugták a fejüket. – Csip-csip-csip-csirip-csipogta egy pacsirta – hallottátok, mit kért a kislány?

– Csip-csip-csip, hallottuk és adunk, adunk...Egyszerre nagy sürgés-forgás keletkezett a réten, a madárcsókák szárnya libbent-lobbant, a kosárcsókára telepedtek és potty!... egy-egy tojást ejtettek bele. A nap kacagott örömeiben, amikor ezt látta, és fényes sugarával megfestett egy kis tojást. Most már volt a kosárban egy aranytojás is. Ekkor ért oda nyuszika.

– Mak-mak-mak, mi van itt?

– Nézz csak a kosárba, te kis csacska – figyelmeztette egy kék harangvirág. A nyuszi elámult:

- Ó, de sok szép tojás! Fessük színesre őket! Gyertek! – szólt a virágoknak, és már jött is a sárga kankalin, a lila kökörcsin meg a tűzpiros pipacs. Alkonyatkor a kis kosár sok-sok színes tojással volt tele. Meglátta ezt a hold.

– No, most hadd fessek egyet én is ezüstre! – és fényét egy kis tojásra festette.

Rozika reggel kiszaladt a rétre. Ó, milyen boldogan nevetett, amikor a sok színes tojást meglátta a kosárban és mellette őrzőként egy tapsifüles nyuszikát! Csodálkozva nézett rá:

- Talán te festetted?

– Mak-mak-mak, igen, de a tojásokat ők adták – és a röpködő madarakra mutatott.

– Tudom, tudom! – nevetett Rozika és köszönetet mondott a madaraknak, a rét virágainak és a napnak. Hazaszaladt a sok színes tojással, de mivel akadt köztük néhány fehér is, édesanyja kalácsot sütött belőlük. Nagy lett a kalács, és a sok gyerek úgy jóllakott vele, mint a duda...

Azóta minden esztendőben tavasszal nagy sürgés-forgás van a réten: a sok nyuszi festi a tojásokat. Úgy, ahogy elmondtam ebben a mesében.